AUTORKA BESTSELLERŮ PODLE DENÍKU *NEW YORK TIMES*

KIERSTEN WHITE

KLAM LADY GINEVRY

KLAM LADY

GINEVRY

KLAM LADY GINEVRY

KIERSTEN WHITE

Přeložila Hana Láryšová

MYSTERY PRESS

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Kiersten Brazier, 2019
Translation © Hana Láryšová, 2023
Cover © Alex Dos Diaz, 2019
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-436-7 (pdf)

Pro Steph a Jarroda za to,
že mi otevřeli svůj domov jako kouzelný portál,
a panu Tumnovi za to,
že mě v něm toleroval.

KAPITOLA PRVNÍ

Na světě nebylo nic kouzelnějšího a zároveň děsivějšího než dívka na pokraji ženství.

Tato dívka nikdy dřív nepocítila moc, kterou ve světě mužů vládne, ale dnes, když ji obklopovali, z ní přímo sálala. *Jsem nedotknutelná.* Kroužili kolem ní, jako by byla Země a oni její vzdálení uctívači – Slunce a Měsíc a hvězdy. Byla to svým způsobem magie.

Svět kolem ní zatemňoval a halil závoj. Seděla v sedle tak rovně, až ji z toho bolela záda. Nehnula ani prstem v botách, na které si nedokázala zvyknout. Předstírala, že je malba.

„Nemůžu uvěřit, že se v klášteře nenašly žádné jeptišky ochotné s tebou cestovat," stěžovala si Brangien, zatímco si oprašovala pěkně silnou vrstvu všudypřítomného prachu. Sklonila hlavu, jako by si teprve teď uvědomila, že promluvila nahlas. „Ale samozřejmě je mi ctí a těší mě, že tu můžu být."

Brangienina omluva se setkala s úsměvem, který však nebyl opětován. „Samozřejmě," odpověděla dívka, ale ta slova zněla trochu prázdně. Uměla to lépe. Musela. „Taky nemám cestování ráda a cením si laskavosti, kterou jsi prokázala, když jsi svolila dělat mi společnost na téhle dlouhé cestě. Bez tebe bych se cítila osamělá." Sice je obklopovali lidé, ale pro ně představovala dívka v modré a šarlatové jen zboží, jež se muselo střážit a bezpečně

dopravit novému majiteli. Šestnáctileté děvče zoufale doufalo, že se s osmnáctiletou Brangien spřátelí.

Přítelkyni bude potřebovat. Nikdy žádnou neměla.

Ale taky to celou situaci zkomplikuje. Musela mnohé skrývat. Mít kolem sebe neustále jinou ženu bylo neznámé i nebezpečné. Brangieniny oči měly stejně černou barvu jako její vlasy a skrývala se za nimi bystrost. Snad ty oči uvidí jen to, co jim sama nabídne k vidění. Brangien ji načapala, jak si ji prohlíží, a váhavě se na ni usmála.

Soustředila se na svoji společnici a hned si té změny nevšimla. Jemné zmírnění napětí, poprvé po dvou týdnech se mohla volně nadechnout. Zaklonila hlavu a zavřela oči, vděčná, že jí zeleň listů poskytuje úlevu před sluncem. Les. Kdyby jí ze všech stran nebránili muži a koně, objímala by stromy. Prsty by přejížděla po jejich žilách, aby poznala příběh každého z nich.

„Upevnit kruh!“ rozkázal sir Bors. Jeho výkřik zanikl v těžké klenbě větví. Nebyl zvyklý na to, aby ho něco tlumilo, a z té urážky se mu zježil i knír. Drapl otěže do zubů a zdravou paží tasil meč.

Když dívka uviděla, jak na koně přeskočila nervozita jejich pánů, vytrhlo ji to z jejího snění. Zvířata přešlapovala, dupala a protáčela oči, aby viděla, co jejich jezdci dělají. Závan větru jí nadzvedl závoj. Střetla se pohledem s jedním z mužů – s Mordredem. Byl o tři roky starší než ona a brzy se stane jejím synovcem. Jeden koutek úzkých úst vytáhl nahoru, jako by se dobře bavil. Zaznamenal snad, jak se zasnila, než si uvědomila, že by jí les neměl přinášet radost?

„Co se děje?“ zeptala se a rychle se od Mordreda odvrátila, protože jí věnoval až příliš mnoho pozornosti. *Buď malbou.*

Brangien se zachvěla a přitáhla si plášť blíž k tělu. „Stromy.“

Stály tam s propletenými kmeny jeden vedle druhého po obou stranách stezky, jejich kořeny jako by je chtěly polapit. Větve se

jim splétaly nad hlavami a tvořily tunel. Dívka nechápala hrozící nebezpečí. Neozvalo se žádné prasknutí větvičky, žádné zašustění. Krásu lesa nic nerušilo. Až na ni a muže kolem. „Co je s těmi stromy?“ zeptala se.

Odpověděl jí Mordred. Tvářil se vážně, ale promluvil zpěvným hlasem. Hravým a hlubokým. „Když jsme pro tebe jeli, nebyly tu.“

Se stále taseným mečem mlaskl sir Bors jazykem a jeho kůň se dal znovu do pohybu. Muži se shlukli kolem ní a Brangien. Klid a úleva, které ji zaplavily, protože se znovu ocitla pod stromy, zmizely. Ztrpkly kvůli jejich strachu. Kamkoli tihle lidé vkročili, všechno si podmanili.

„Co to má znamenat, že tu ty stromy nebyly?“ šeptla směrem k Brangien.

Ta jí cosi naznačila ústy. Naklonila se k ní, nadzvedla jí závoj a taky šeptala, jako by se bála, že jim porost naslouchá. „Před čtyřmi dny, když jsme tudy jeli, tu žádný les nebyl. Tahle půda byla vymýcená. Stály tu farmy.“

„Možná jsme se dostali na jinou cestu, aniž bychom si to uvědomili?“

Brangien zavrtěla hlavou tak silně, že se její tvář slila ve šmouhy tmavých obočí a rudých rtů. „Před hodinou jsme míjeli hromadu balvanů. Jako by si hrály děti obrů a zůstaly po nich rozházené hračky. Zcela jasně si na to vzpomínám. Tohle je ta samá cesta.“ Ze stromů spadl list a dopadl zlehka jako modlitba Brangien na rameno. Brangien strachy vypískla.

Nebylo nic snazšího než sáhnout a sebrat ho z jejího ramene. Dívka si ho chtěla zvednout k tváři a vyčíst z linií jeho příběh. Jakmile se ho však dotkla, okamžitě vycítila, že ten list má zuby. Upustila ho na lesní půdu. Dokonce si i zkontrolovala prsty, zda jí z nich neteče krev, ale žádná tam samozřejmě nebyla.

Brangien se otřásla. „Nedaleko je vesnice. Můžeme se ukrýt tam."

„Ukrýt?" Do cíle jim zbýval den cesty. Chtěla už to mít za sebou. Ať už je všechno hotovo a vyřešeno. Z představy, že by se měla choulit s těmito muži ve vesnici, zatímco budou čekat – na co, na bitvu s lesem? – se jí zachtělo strhnout si ty boty i závoj a žadonit u stromů o bezpečný průjezd. Stromy by jí ale nerozuměly.

Koneckonců stály na opačné straně.

Je mi to líto, pomyslela si, ač věděla, že ji nemohou slyšet. Přála si, aby to mohla vysvětlit.

Brangien znovu vyjekla a v hrůze si zakryla ústa. Muži kolem ní se naráz zastavili. Pořád je obklopovala zeleň, dívka kvůli závoji neměla jasný výhled. Z lesa se postupně vynořovaly stíny, obrovské balvany porostlé mechem a za nimi se táhly úponky.

K čertu s cudností. Strhla si závoj a svět se překvapivě dokonale zaostřil.

Nebyly to balvany, ale domy. Chalupy podobné těm, které míjeli předtím, vápnem nabílené vepřovice s doškovými střechami sahajícími až k zemi. Avšak kde měl ze střech stoupat kouř, rostly květiny. Místo dveří se plazily úponky rostlin. Tuhle vesnici znovu dobyla příroda. Dívka by hádala, že je opuštěná už po mnoho generací.

„Byl tu chlapec," šeptala Brangien přes prsty. „Prodal mi chleba s váhou nastavenou kamenem. Strašně mě tím nazlobil."

„Kam všichni ti lidé zmizeli?" zeptal se sir Bors.

„Nesmíme se tu zdržovat." Mordred otočil koně k jejímu. „Obklopte princeznu! Rychle!"

Unášena pohybem stráží uviděla poslední, révou porostlý kámen nebo možná pařez. Vypadal jako malý chlapec nabízející nanicovatý chleba.

Nezastavili se, dokud si soumrak nezačal nárokovat svět, ač mnohem jemněji než les tu nebohou vesnici. Muži se nedůvěřivě rozhlíželi po polích, kterými projížděli, jako by každou chvíli měly kolem nich vyrašit stromy a nabodnout je.

Možná se tak stane.

Dokonce i ona byla nervózní. Nikdy se na zeleň a tajemno ve světě nedívala se strachem. Byla to dobrá lekce, ale přála si, aby cenu za její ponaučení nezaplatila ta vesnice.

Ve tmě nemohli pokračovat, jinak by riskovali zranění koní. První společnou noc přebývali v hostinci. Brangien spala vedle ní na nejlepší posteli, jakou jim krčma mohla nabídnout, a mírně chrápala. Byl to přátelský, vlídný zvuk. Dívka usnout nedokázala, toužila se vykrást ven za koňmi ve stájích a spát venku.

Dnes v noci se jí to přání vyplní. Muži si rozdělili hlídky. Brangien si rozčileně přerovnávala přikrývky a stěžovala si na příšerné podmínky, v nichž musí přenocovat.

„Mně to nevadí." Dívka se jí znovu zkusila věnovat, ale Brangien jí to v rychle se šeřící krajině neoplatila.

„Mně ano," zamumlala tiše. Možná si myslela, že závoj brání sluchu stejně dobře jako zraku.

Oheň praskal a otevřeně se stavěl na odpor noci, zimě, zvířatům a plížícím se věcem, zatímco hvězdy vyčkávaly. Lidé ještě nepřišli na to, jak se jim postavit a zvítězit. Dívka spojovala prstem svoje oblíbené konstelace: Utopená žena. Bystřina. Oblázkové pobřeží. I kdyby té noci některá z hvězd varovně zablikala, přes jiskry, které oheň vysílal k nebi, by to neviděla.

Druhého dne hnali koně rychleji. Zjistila, že se města před sebou bojí víc než lesa za nimi.

Jedinou útěchu jí přinášel houpavý pohyb koně. Dotýkat se zvířete bylo uklidňující. Byl v tom jasný cíl, který v ní vzbuzoval mír. Nepřítomně hladila hřívu své klisny. Dívčiny dlouhé černé vlasy toho rána učesala Brangien, vpletla do nich zlaté stužky. „Tolik uzlíků!" divila se. Nechápala ale, nač jsou. Neměla podezření. Nebo ano?

Už tak se věci nečekaně zkomplikovaly. Jak mohla dívka vědět, že tahle mladá žena bude její vlasy převelice pečlivě zkoumat? A Mordred ji pořád pozoroval. Byl velice hezký, s hladkou tváří a mechově zelenýma očima. Elegancí jí připomínal hada plazícího se trávou. Když na sobě však přistihla jeho pohled, jeho úsměv odhalil víc z vlka než hada. Aspoň že ostatní rytíři se o ni nezajímali víc, než co jim kázala povinnost.

Sir Bors přinutil všechny ještě zrychlit. Míjeli malinkaté vesnice s domky semknutými u sebe jako muži v lese chránící si navzájem záda vstříc otevřenému prostranství, se strachem i výzvou. Toužila sesednout, setkat se s lidmi, pochopit, proč tu žijí, odhodlaní zkrotit divočinu, a proč sami sebe vystavují bezpočtu nebezpečenství. Ze světa před sebou ale viděla jen mlhavé zelené tvary s náznaky zlaté. Závoj byl jen intimnější verzí stráží, pečetil její samotu.

Tempo sira Borse jí přestalo vadit a přála si, aby ještě přidali. Ráda by už tu cestu měla za sebou a seznámila se s nástrahami na jejím konci, aby se na ně mohla připravit.

Pak dojeli k řece.

Zdálo se, že se tady opravdu nedokáže o ničem rozhodnout. Teď byla za závoj vděčná. Skryl před ní pomrkávající zrádnost vody a ostatním zase její paniku. „Nemůžeme jet jinudy?" pokusila se vložit do hlasu lehkost a zároveň panovačnost. Neuspěla ani v jednom. Zněla přesně tak, jak se cítila – vyděšeně.

„Převozník nás bezpečně dostane na druhou stranu.“ Sir Bors jí to předložil jako holý fakt. Toužila upnout se na jeho jistotu, ale jeho přesvědčení bryskně proplulo kolem ní a zmizelo.

„Klidně bych jela déle, pokud by to znamenalo, že nebudu muset překročit řeku,“ oponovala.

„Má lady, ty se chvěješ.“ Mordredovi se zase nějak podařilo proklouznout až k ní. „Ty nám nevěříš?“

„Nemám ráda vodu,“ hlesla. Hrdlo se jí stáhlo kolem toho prohlášení, které zdaleka nevystihovalo hrůzu, jakou cítila. Vzpomínka – těžká černá voda nad hlavou, kolem ní, tlačila se na ni, zaplňovala ji – vynořila se z ní a vší silou ji odstrčila, odtáhla od ní svou mysl tak rychle, jako by stáhla ruku z hořícího polena.

„Pak se obávám, že se ti tvůj nový domov líbit nebude.“

„Co tím myslíš?“

Mordred zněl omluvně, ale neviděla mu do obličeje tak dobře, aby poznala, jestli jeho výraz odpovídá jeho tónu. „Nikdo ti to neřekl?“

„Neřekl co?“

„Nerad bych ti kazil překvapení.“ Teď lhal. Nenáviděl ji. Cítila to. A nevěděla, co mu za ty dva dny stihla udělat, aby si takovou zlobu zasloužila.

Prudký proud řeky přehlušil veškeré obavy, zavdal si s ním jen tlukot jejího srdce a zrychlené nádechy, které se však ve vlhkém oblaku paniky přes závoj nedostaly ven. Sir Bors jí pomohl z koně a už stála vedle roztržité a vzdálené Brangien, jež byla ztracená ve vlastním světě.

„Má lady?“ ozval se sir Bors.

Uvědomila si, že ji neoslovil poprvé. „Ano?“

„Převozník je připraven.“

Pokusila se k němu vykročit. Nedokázala svoje tělo přimět k pohybu. Zaplavila ji intenzivní, ohromující hrůza a nedovedla udělat směrem k vodě ani jediný krok.

Brangien si konečně uvědomila, že se něco děje, a předešla ji. Naklonila se k ní tak blízko, až dívka dokázala i přes závoj rozeznat její rysy. „Jsi vyděšená," řekla překvapeně. Potom zjemnila hlas a vůbec poprvé zněla, jako by mluvila s člověkem, a ne s titulem. „Jestli chceš, můžu tě držet za ruku. Umím i plavat. Nikomu to neříkej. Ale slibuju ti, že dohlédnu na to, že se bezpečně dostaneš na druhý břeh." Brangien ji vzala za ruku a pevně ji stiskla.

Dívka se jí vděčně chopila a držela se jí, jako by se už topila a jen ta ruka ji dělila od zapomnění.

A přitom se pořád k řece nepřiblížila ani o krok! Všechno to selže dřív, než se dostane ke králi, jenom proto, že nedokáže překonat tenhle absurdní strach. Nenáviděla se a nenáviděla všechny volby, které ji sem přivedly.

„Pojďme." Sir Bors netrpělivě sekal slova. „Čekají nás dřív, než padne noc. Musíme dál."

Brangien ji jemně táhla. Jeden krok, pak druhý a další.

Vor se pod jejíma nohama ponořil a zhoupl. Otočila se, toužila vyběhnout zpátky na břeh, ale stáli za ní muži. Pohnuli se vpřed, moře širokých hrudí a neústupné kůže a kovu. Klopýtla a přimkla se k Brangien.

Unikl jí vzlyk. Na to, aby se zastyděla, byla příliš vyděšená.

Brangien, jediná pevná věc ve světě houpání a pohybu, ji nepustila. Kdyby spadla, věděla – *věděla* – že by ji to zničilo. Voda by nad ní vyhrála. Přestala by existovat. V ochromení strachem mohla cesta přes řeku trvat minuty nebo hodiny. Byla nekonečná.

„Pomozte mi," řekla Brangien. „Nemůžu se hnout, jak se mě drží. Myslím, že nevnímá."

„My se jí nemůžeme dotknout," zavrčel sir Bors.

„Dobrý bože," řekl Mordred. „Já to udělám. Jestli mě bude chtít zabít za to, že jsem se dotkl jeho nevěsty, ať si poslouží, po-

kud mě nechá ještě naposledy se vyspat ve vlastní posteli.“ Kdosi ji zvedl, nabral ji pod koleny a nesl ji jako dítě. Zabořila mu tvář do hrudi, vdechovala vůni kůže a látky. Ještě nikdy nebyla tak vděčná za něco pevného. Něco skutečného.

„Má lady.“ Mordred promluvil hlasem tak jemným jako jeho vlasy, do nichž měla zabořené prsty. „Dopravil jsem tě bezpečně na suchou zem. V lese jsi byla tak statečná, co by ti taková říčka mohla udělat?“

Postavil ji na zem, ale nepustil ji a dál ji držel v pase. Klopýtla. Teď, když měla tu hrozbu za sebou, zmocnil se jí stud. Jak mohla být silná, jak mohla dokončit svůj úkol, když nedokázala ani překročit řeku?

Na rtech jí vykvetla omluva. Vytrhla ji a zahodila. *Buď, co čekají, že budeš.*

Opatrně se narovnala. Královsky. „Nemám vodu ráda.“ Pronesla to jako fakt, ne jako omluvu. Pak přijala Brangieninu ruku a nasedla na koně. „Můžeme pokračovat?“

Cestou do kláštera viděla hrady ze dřeva, co rostly ze země jako zvrhlý rozmar lesa. Dokonce i jeden kamenný hrad. Byla to podsaditá budova ve tvaru kříže.

Nic ji nemohlo připravit na Kamelot.

Půda tu byla na míle daleko zkrocená a obdělaná. Pole rozdělovala divočinu do spořádaných řad a slibovala sklizeň a blahobyt. Navzdory několika vesnicím a malému městečku nikoho neviděli. Nebudilo to ale stejný strach a ostražitost jako v lese. Místo toho se muži kolem ní uvolnili a radostně se mezi sebou družili. A pak uviděla proč. Sundala si závoj. Dorazili na místo.

Kamelot byl skála. Opravdová skála. Řeka osekala veškerou půdu kolem ní a před mnoha a mnoha lety, před více, než si dokázala představit, se rozdělila a protlačila po obou stranách a omílala zem, dokud nezůstal jen prostředek hory. Úbočí byla prudká a klesala do vody v ostrých kaskádách. Pod Kamelotem číhalo velké jezero, chladné a nepoznatelné, napájené dvojčaty řekami, z nichž se na jeho vzdáleném konci rodil opět jeden velký tok.

Ve skále obklopené ze všech stran vodou byla vytesaná pevnost, ne přírodou, ale generacemi lidských rukou. Lidé odštěpovali šedý kámen, aby vytvořili neskutečné tvary. Záhyby a uzly, tváře démonů s okny místo očí, schody a ochozy lemující vnější okraj, takže po jedné straně měly hrad a po druhé nic než prázdno.

Město Kamelot lnulo k příkrému svahu pod hradem. Většinu domů vysekali do stejného kamene, ale mísily se s nimi i dřevěné stavby. Mezi domy se vinuly ulice, žíly a tepny všechny vedoucí do a z hradu, srdce Kamelotu. Střechy nebyly všechny doškové, většinu tvořila tmavomodrá břidlice společně s doškem, takže hrad vypadal, jako by byl pohodlně zasazený do prošívané deky z kamene, slámy a dřeva.

Dívku nikdy ani nenapadlo, že by člověk dokázal stvořit tak velkolepé město.

„Je to skutečně něco, že?“ Mordredův hlas protkala závist. Žárlil na vlastní město. Možná, že když se na ně podíval jejíma očima, viděl ho jako poprvé. Po tom se zcela určitě toužit dalo.

Přijeli blíž. Soustředila se jenom na hrad. Snažila se ignorovat všudypřítomné burácení řek a vodopádů. Snažila se ignorovat fakt, že cesta do jejího nového domova povede přes jezero.

Nedařilo se jí to.

Na březích jezera je čekala slavnost. Stály tu stany, ve větru povlávaly vlajky. Hrála hudba a vůně pečeného masa je přitahovala blíž. Muži se v sedlech narovnali. Ona také.

Zastavili se na vnějším okraji slavnosti. Čekaly tam stovky lidí a všichni na ni hleděli. Byla vděčná, že si znovu nasadila závoj, protože ji skrýval před nimi a zároveň dav před ní. V životě ještě tolik lidí neviděla. Jestli si myslela, že je v klášteře přelidněno a společnost rytířů ji dusí, bylo to jako porovnávat crčící potok s tímhle burácejícím oceánem.

Dav, který se vlnil jako pšeničné pole, se náhle utišil. Někdo procházel přímo jeho středem a lidé se před ním rozestupovali a cestu za ním zase uzavírali. Jeho průchod provázel uctivý šepot. Láskyplný. Vycítila, že sem spíš přišli, aby byli nablízku jemu, než aby se podívali na ni.

Dlouhými kroky došel k jejímu koni a zastavil se. Dav se utišil, ale její tělo i mysl zažívaly pravý opak.

Sir Bors si odkašlal, jeho dunivý hlas byl v tomto prostředí jako doma. „Vaše Výsosti, králi Artuši z Kamelotu, představuji vám princeznu Ginevru z Kameliardu, dceru krále Leodegrance."

Král Artuš se uklonil a pak k ní rozhodně natáhl ruku. Pohltila její dlaň. Byla silná, pevná, neochvějná a mozolnatá. Chtěla sesednout, ale po setkání s řekami a jezerem a po cestě byla ještě rozechvělá. On ji té námahy ušetřil, zvedl ji, otočil a s dvornou úklonou ji postavil na zem. Dav souhlasně zahřměl a přehlušil hukot řek.

Sundal jí závoj. Král Artuš se před ní zjevil jako slunce, když náhle vykoukne zpoza mraků. Stejně jako Kamelot i on vypadal, jako by byl milující a trpělivou rukou vytesaný přímo z přírody. Široká ramena nad štíhlým pasem. Vyšší než všichni muži, které kdy poznala. V osmnácti letech měl stále mladý obličej s pevným a nezlomným výrazem. Chytré hnědé oči lemovaly vrásky, jež vyprávěly příběhy o časech strávených venku a o mnoha šťastných úsměvech. Plná a jemná ústa, silná čelist. Měl překvapivě krátce střižené vlasy, téměř až na kůži. Všichni rytíři, se kterými se setkala, je

nosili dlouhé. Jednoduchou stříbrnou korunu nesl stejně snadno jako farmář klobouk. Nedokázala si ho bez ní představit.

I on ji pozorně studoval. Zajímalo by ji, co viděl. Co všichni viděli, když se dívali na její dlouhé vlasy, tmavé tak, že se v nich na slunci téměř leskla modř. Její výrazné a vykrojené obočí. Nos posetý pihami. Ty pihy pravdivě hovořily o jejím životě předtím. O životě plném slunce a svobody a radosti. Ty pihy by žádný klášter nevypěstoval.

Vzal ji za ruku a přitiskl si ji k teplé tváři, pak ji zvedl a obrátil svoji pozornost zpátky k davu.

„Vaše budoucí královna Ginevra!"

Dav se rozkřičel, burácel jméno Ginevra. Opakoval ho pořád dokola.

Kéž by to tak bylo její pravé jméno.

Prst na listu. List k lesní půdě ke kořeni. Kořen ke kořeni, ke kořeni, propletené pavučiny prolézající zeminou. Kořen k půdě, k vodě.

Voda prosakující a plížící se měkkou černou hlínou. Řinoucí se po kameni. Padající a dělící se a opětovně se spojující, teče, teče.

Voda k vodě, k vodě, ke kořeni, ke stromu, k míze.

Míza k zemině tající nepřítomnost těla.

Artušova královna nechutná tak, jak by měla královna chutnat. Jak chutná? Skutečná královna, Temná královna, šlechetná a krutá a divoká královna dumá. Nemá na to odpověď. Ale má oči. Věru, mnoho očí. A ony pravdu spatří.

KAPITOLA DRUHÁ

Bylo tam tolik lidí.

Příliš mnoho lidí.

Artuš ji vedl davem. Sápaly se po ní desítky rukou. Snažila se nechvět a působit přívětivě a královsky. Byli tu žongléři, potulní zpěváci, kolem bláznivě pobíhaly děti. Ty ji fascinovaly. Dítě nikdy předtím neviděla.

Prostřené stoly přetékaly jídlem a nikdo za nic neplatil. Velkou část davu sem zřejmě přivedl příslib jídla zdarma. Prošli kolem maličkého dřevěného jeviště. Dvě hrubě vyřezávané napodobeniny člověka se před ní dramaticky uklonily a dívka se zarazila. Na chvilku si zmateně pomyslela, že se snad pohybují samy, ale potom si za závěsem všimla paží a rukou, které je ovládaly. Žádná magie.

„Aha, tohle," usmál se Artuš blahosklonně. Bylo zřejmé, že chce jít dál, ale ji divadélko zaujalo.

„Představujeme vám," pronesla jedna z loutek přehnaně pisklavým hlasem, „příběh našeho vznešeného krále Artuše!"

K pódiu se nadšeně namačkaly děti. Obě loutky zmizely a jejich místo zaujal otlučený rytíř, dítě a miminko. „Jsem sir Ector!" řekl otlučený rytíř a opilecky se po malém jevišti potácel.

„Já jsem sir Kay!" vykřiklo dítě.

Sir Ector dal siru Kayovi pohlavek.

Děti zařvaly smíchy.

„Houby sir, ty malá kryso, ještě nejsi nic!“ Jejich hádka pokračovala, dokud si nevšimli miminka. Dunivý hlas mimo jeviště oznámil: „Tohle je Artuš. Teď je váš. Postarejte se o něj.“

Sir Ector a malý Kay na sebe upřeli pohledy, pak se zadívali na miminko, pak zase na sebe a na miminko a opakovali to neúnosně dlouho. Dědi se rozhihňaly a křičely: „Vezměte si to miminko! Zvedněte to miminko!“

Konečně je loutky poslechly a zamířily mimo jeviště.

Zajímavé bylo, že Merlin neměl loutku, ale ztvárňoval ho jenom hlas bez těla. A příběh se také lišil. Bylo v něm násilí, pronásledování i pozvolně doutnající hrozba – ti, co chtěli dítě zabít už jen proto, že vůbec existovalo. Artušovu matku vynechali úplně, ovšem smutný osud Igraine se jen stěží hodil do hry pro děti.

Během Artušova dětství jako služebníka sira Ectora a sira Kaye se na jevišti vystřídala různorodá směsice loutek. Došlo na turnaj v Kamelotu, při kterém se siru Kayovi zlomil meč. Artuš se ho zoufale snažil něčím nahradit, proto vytáhl Excalibur ze začarovaného kamene, jenž ho při žádném z předchozích pokusů nikomu jinému neuvolnil – jedině pravému budoucímu králi.

Když malá loutka držela meč velikosti nože, obecenstvo zalapalo po dechu a zatleskalo. Pak se ale rozesmálo, protože loutka zakopla a meč se sklouzl po jevišti pryč. Sir Kay a sir Ector Artuše pár pošetilých minut hubovali.

Ve skutečnosti ti tři utekli. Král Uther Pendragon si dědice nepřál. Nechtěl žádného uchvatitele moci. Sir Ector zahodil Excalibur do jezera, aby se zbavil důkazu o Artušově právu na trůn. Inkoustové hlubiny ho přijaly. Dokud…

Pozadí loutkové hry nahradilo modré plátno. Loutka Artuše už byla větší. A ruka – skutečná ruka – vystřelila zpoza modré látky a držela malý meč. Do hry navrátili magické prvky – bez

nich se totiž příběh vyprávět nedal – ale udělali je nicotné, dodatečné. Jezerní paní představovala pouze rekvizitu, díky níž se meč dostal zpátky k Artušovi. Chyběly všechny z toho mála kouzelných bytostí, které se postavily na Artušovu stranu proti Temné královně. Kamelot se však od magie odklonil, a možná proto ji zapuzovali i v příbězích.

Na jeviště s řevem vběhla loutka s černou špičatou korunou. Děti na Uthera Pendragona křičely, posmívaly se mu a urážely ho.

„Pojď." Artuš vzal dívku za loket. Pořád měl milý pohled, ale cosi se v něm zatvrdilo. „Budeme přijímat dary."

Chtěla hru vidět do konce, zajímalo ji, jak se Artušovi poddaní rozhodli vyložit si a šířit jeho příběh. Přála si zjistit, jestli se do něho někdy vrátí Merlin, jestli mu v příštích scénách přiznají zásluhy, když ignorovali jeho roli na začátku. A toužila odhalit, jak loutky ztvární Krvavý les a bitvu s Temnou královnou. Nemluvě o Merlinově vyhnanství.

Ale dost dobře nemohla požadovat, aby ji tu zanechal s dětmi, a proto Artuše následovala.

Břeh jezera lemovaly loďky. Ploché vory, úzká plavidla vydlabaná z kmenů stromů, veslice, co vypadaly zhruba stejně stabilně a spolehlivě jako list chycený v mořském proudu.

„Jsi nervózní?" zeptal se Artuš. Poslední dvě hodiny slavil spolu se svými lidmi, zatímco ona seděla s Brangien stranou, skláněla hlavu a usmívala se na lidi, co nosili dary na stůl. Většinou jídlo, ale také látky a šikovně pokroucené kousky kovu. Každého se dotkla. Žádný ji nekousl. Žádný jí nezpíval. Všechny byly bezpečné.

Teď na sklonku večera se slavnost vylidňovala a lodě čekaly. Kamelot čekal. Žádný král by se na břehu jezera neženil.

„Naše lady Ginevra vodu moc nemusí.“ Denního světla ubývalo, ale Mordredův hlas zazněl jasně. Nevěděla jak, ale vždycky se mu povedlo proklouznout někam poblíž.

„Je to pravda?“ zeptal se Artuš.

Přikývla a přála si, aby mohla zalhat a předstírat, že je silná. Co si o ní jen pomyslí?

Artuš se otočil k jejich družině. Ač stál Mordred nejblíž, shlukli se kolem nich všichni Artušovi rytíři. Už ztratila přehled o tom, kdo ji sem doprovázel a se kterými z nich se setkala až později. Tolik tváří! V lese si připadala osamělá, ale teď toužila po jednoduchosti života tam.

Artušův hlas byl stejně vřelý jako jeho úsměv. „Moje nevěsta a já pojedeme jinou lodí. Přejeme si dorazit první, abychom mohli sledovat průvod.“

„Ale, můj králi, hodí se to?“ zachmuřil se sir Bors pochybovačně, až se mu svěsil knír. „Být s ní o samotě, než budete sezdáni? Vášnivé ženské povaze se nedá věřit.“

Rozčílilo ji to natolik, až zapomněla, že má být malbou. „Jeho čest budu bránit vlastním životem,“ odpověděla suše. Následovalo krátké ticho a pak muži zahřměli smíchy při představě, že by tahle dívka měla chránit jejich krále. Kdyby tak věděli! Sir Bors nicméně nevypadal pobaveně.

Mordred ho poplácal po zádech. „Neboj se, chrabrý sire Borsi. Já je doprovodím.“

„Děkuji, synovče,“ řekl Artuš. Bylo divné slyšet, jak Artuš oslovuje Mordreda, jenž byl o rok starší než král, *synovče*. Artušův rodokmen připomínal starý a pokroucený strom, bylo v něm plno křivých povah, zrad a bolesti. Jak z něho vzešel on, to netušila.

Tedy, něco z toho věděla. Přála si však, aby toho znala méně.

Artuš si nechal přivést svého koně. Zvedl ji na něj a pak se vyhoupl za ni. Nevěděla, jak má na tuhle překvapivou intimitu

zareagovat, až bolestně si uvědomovala, že je pozorují oči všech přítomných. Seděla toporně nejrovněji, jak mohla, zatímco Artuš se zhoupl a pobídl koně vpřed.

Sklonil hlavu k jejímu uchu. „Existuje ještě jedna cesta. Zná ji jen Mordred a já. Podělím se o ni s tebou. Bude to můj svatební dar, protože jsem na něj zapomněl a nic jiného nemám."

„Záchrana před lodí je nejmilejší dar ze všech." Snažila se nedat najevo, jak moc ho za sebou vnímá – jeho širokou hruď, která se s nádechy a výdechy zvedala a klesala. Za poslední dva dny zažila víc přímého fyzického kontaktu s jinými lidmi než za celý život dohromady. Brangien. Mordred. Teď Artuš. Zvykne si na to? Bude muset.

Jeli podél pobřeží. Mordred měl čistě bílého koně, který před nimi v temnotě téměř zářil. Jak se přibližovali, řev vodopádu je téměř ohlušoval. Cítila ho celým svým tělem. Ani vědomí, že nemusí přes vodu, její paniku nezmírňovalo, když se u ní ocitla takhle blízko.

Artuš sesedl a sundal ji z koně stejně snadno, jako by byla dítě. Zdál se v její společnosti uvolněný. Řekli jí, ať se ani nedotkne mužské ruky – to okázale porušila už cestou sem. Artuš ale dělal všechno bez zaváhání. Nepřidržel ji jako Mordred po přeplutí řeky. Artuš chtěl, ať sleze z koně, a tak ji prostě sundal.

Vzal ji za ruku a vedl ji tmou. Měl jistý krok, ona sice cestu neviděla, ale Artuš ji znal. Bušící srdce jí nedovolovalo zapomenout na to, jak blízko se nachází jezero, jak dravý je vodopád hned vedle nich. Mlha jí utkala jemný kabátek. Dívka se zachvěla a pevně sevřela Artušovu ruku, snažila se do sebe vsáknout co nejvíce z *něj*. Jestliže byl její strach jako voda – dunící, řinoucí se, všepřekrývající –, Artušova síla připomínala balvany. Pevné a nehybné. Nebylo divu, že on tvořil základy, na nichž vystavěli království.

„Tudy," řekl a pustil její ruku. Ztráta jeho doteku ji oslabila. Udeřil do křesacího kamene a rozhořela se pochodeň. Mordred odsunul stranou závěs popínavých rostlin a odhalil před ní jeskyni. Artuš se po dívce ohlédl s úsměvem, z něhož čišela čirá chlapecká radost, která navzdory noblesním způsobům prozrazovala jeho mládí. „Tudy jsem se na Kamelot dostal poprvé. Ukázal mi to Merlin."

Při zmínce o Merlinovi ucítila osten. Měl by tu být on. Hodil se na to mnohem líp. Byl chytřejší. Silnější. Jenomže pro manželství s mladým králem se úplně nehodil.

„Strýci králi, dovol mi připomenout, že vyslovovat jméno toho démona je zapovězeno."

Artuš si povzdechl. „Děkuji ti, Mordrede. Ano."

Doufala, že na Merlinovo jméno nijak nezareagovala a Mordred si ničeho nevšiml. Nesměla prozradit žádné spojení s čarodějem.

„Tvoje budoucí královna to ví, že?" zeptal se Mordred. „Na jihu to může být trochu jinak."

„Ano," odkašlal si Artuš. „Z Kamelotu jsme veškerou magii vypudili."

„Proč?" zeptala se Ginevra. Merlin jí to nikdy neobjasnil. O svém vykázání se zmínil s posměšným, byť trochu odevzdaným frknutím a pak sáhodlouze hovořil o druhu žáby, která v případě, že to vyžaduje její přežití, dokáže změnit pohlaví ze samčího na samičí.

Mordred odpověděl: „Společně jsme pracovali a bojovali, abychom zatlačili Temnou královnu a její vílí armádu zpátky. Kdybychom tady povolili kouzla, bylo by to jako sít koukol mezi pšenici. Její výhonky rostou a dusí všechno, o co se tu snažíme. A tak se rozhodlo, že magie v Kamelotu nemá místo. Což znamená, že tu zdejší čaroděj už není vítán, a nečekalo ho tak nic jiného než důrazné propuštění z našich služeb." Mordred se otočil, takže

šel pozpátku, ale čelem k nim. „A kdokoli, o kom se zjistí, že praktikuje kouzla, je vyhnán z království. Nebo hůř.“ Poslední připomínku nechal chvilku viset ve vzduchu jako pavoučka a pak rychle pokračoval. „Můj strýc král vládne spravedlivě a pevnou rukou. Vede království z chaosu, do něhož se narodil, směrem k míru v budoucnosti.“

Artuš se napjatě usmál. „Ano. Děkuju ti, Mordrede. Na našem území žádná magie neexistuje. Je to absolutní pravidlo.“

Zachvěla se. Jeskynní tunel je zastřešil před nocí. Skála byla černá, vlhká a kluzká. Artuš nezakopl ani neuklouzl, ale pokračoval pomaleji, než by podle ní mohl. Cenila si toho. Mordredova slova se kolem nich vznášela v chladném vzduchu. Vyhnanství. *Nebo hůř.*

„Nikdy dřív jsem královnu neměl. Jak ti mám říkat?“ Artuš promluvil tiše, takže se ozvěna nesla jen kolem nich a nedolehla k Mordredovi před nimi. Tunel byl úzký a nutil je postupovat jednotlivě.

„Ginevra mi vyhovuje, děkuji.“

„Jen Ginevra? Nijak jinak? Znám tu moc, kterou jména vládnou.“

Jeho slova ji zasáhla dvojím významem. Jména, která titulovala, dávala moc mezi lidmi. Skutečná jména dávala moc věcem, které tu byly dávno před lidmi. Soustředila se na pochodeň a vložila do hlasu stejné veselí, s jakým tančily plameny. „Když jméno Ginevra vyslovíš ty, má dostatečnou moc.“

Svoje jméno si nechá pro sebe jako talisman. Tajemství. Šeptala si ho uprostřed noci v tom příšerném hostinci – natěsnaném a zoufalém. Nepřipadalo jí skutečné. Uvažovala nad tím, jestli přestane existovat, když ho nikdo nebude používat. *Ginevra,* šeptla. Jeskyně to jméno spolkla a nesla ho dál ke Kamelotu.

Ginevra. Ginevra. Mrtvá a pohřbená. Jaká byla? Kým byla?

Mnou, pomyslela si. *Já jsem Ginevra.* Představila si, jak do toho jména vstupuje stejně, jako vstupuje do oblečení. Navlékala si ho

na sebe kousek po kousku. Zavěšovala ho na sebe a pevně ho popruhem přivázala, aby jí nesklouzlo. Bylo to spletité jméno složené z mnoha částeček. Sama bude muset být spletitá, aby k němu pasovala.

Ginevru následoval Artuš tunelem.

Vynořili se ve stísněném skladišti plném sudů. Artuš pomohl Mordredovi přesunout jeden velký, aby se kolem něj mohli protáhnout. Mordred ho potom přetáhl zpátky, zatímco Artuš vyndal klíč a odemkl dveře. Když jimi prošli, zase je zamkl.

Ocitli se venku na jednom z ochozů, které lemovaly vnější stěnu hradu. Ginevra se ohlédla nahoru na tmavý hrad, jenž se nad ní tyčil. Položila ruku na kámen, ale byl starý. Tak starý, že zapomněl, čím byl dřív, než se stal hradem. Mordred položil dlaň vedle její. Měl dlouhé a hezky tvarované prsty. Vypadaly jemné jako mladý list. Možná ale měl zuby jako ten list v lese.

„Kamelot jsme nepostavili," řekl. „Ani Artušův otec, Uther Pendragon. Udělal to, co muži vždycky dělají. Chtěl ho, tak na něho vznesl nárok. A my jsme mu ho vzali."

Nevěděla, jestli zní hrdě, nebo smutně, a noc kolem nich jí žádná vodítka nenabídla.

„Podívej!" Artuš přitáhl její pozornost od krvavé minulosti poražené mečem jeho otce.

Otočila se a spatřila pod sebou zbytek noci. Klečelo pod nimi město Kamelot a za budovami a domy a hradbami nad jezerem jiskřil oheň. Po hladině pluly stovky člunů s rozzářenými lampami. Jejich světlo se odráželo ve vlnící se černé vodě. Bylo to nádherné jako noční obloha s hořícími hvězdami.

Málem by si to místo zamilovala, dokonce i s jezerem.

„Vezou do Kamelotu světlo, aby uctili svou novou královnu."

Ginevra je sledovala. Její úsměv byl taky trochu jako odraz. Ne úplně skutečný. Výměnou za klam jí nabízeli naději a krásu.

Byla zahalená do šarlatové a modré. Na bocích jí spočíval stříbrný pás. Vlasy jí obtěžkali klenoty, naposledy, protože vdané ženy je nikdy nenosily, a pro ni zároveň *poprvé*, ale to nikdo nevěděl. Plášť jí zdobil kožešinový límec a duch toho zvířete ji šimral. Kdyby se ho dotkla, jaký příběh by jí vyprávěl?

Nedotkla se ho.

Klečeli před oltářem. Kněz recitoval slova v latině. Pro Ginevru ta slova nic neznamenala, byla stejně bezvýznamná jako slib, který pronesla. Ale Ginevra, mrtvá Ginevra, byla křesťanská princezna, a tak Ginevra, falešná Ginevra, musela být taky.

Když skončili, Artuš ji odvedl na balkón nad městem. Světla se teď přesunula do ulic. Lidé se mačkali na sebe a snažili se dostat blíž k hradu. Ginevra se usmála, ačkoli to z té dálky stejně nemohli vidět. Proč se neustále usmívala, když to nikdo nevyžadoval? Zvedla ruku a zamávala.

Ozval se jásot. Artuš – před třemi hodinami hrdina z Merlinových příběhů, nyní její manžel – do ní šťouchl. „Sleduj." Pokynul poblíž stojícímu muži, jenž zakřičel rozkaz. A lidé se rozjásali s takovým nadšením a divokostí, že Ginevra pochopila, jak chabě ji před chvílí vítali. Rozjaření měšťané se drápali jeden přes druhého a zvedali se navzájem k dlouhým, klikatým žlabům táhnoucím se ulicemi.

„Co je to?" zeptala se.

„Obyčejně voda. Odvádíme ji z řeky, aby protékala městem, a lidi si ji můžou nabrat z akvaduktu. Ale dnes jsme vodu zablokovali a místo toho tam moji muži lijí sud vína za sudem, ať si může lid připít na naši svatbu."

Ginevra skryla neelegantní vyprsknutí smíchy. „V tom případě budu vskutku oblíbená královna. Dokud se ráno nevzbudí s bolestí hlavy."

„To je častá daň za zábavu. Čeká na nás hostina s mými nejlepšími muži, kde se ti dostane obojího, protože se tam setkáš s jejich manželkami."

Ginevra velice zatoužila po vlastním akvaduktu plném vína. Nastávala další zkouška kvapných pokynů a jejího neohrabaného ztvárnění života jiné dívky. A jestliže tou zkouškou neprojde, všechno přijde vniveč.

Zatímco všichni sledovali podívanou s vínem, vytrhla si pár vlasů a svázala je do spletitých uzlů. Každým ohybem a smyčkou přivázala k vlasům magii. K sobě. Bylo to jen malé, časově omezené kouzlo, ale v tuhle chvíli jediné bezpečné. Sáhla nahoru, jako by chtěla Artušovi upravit korunu, a položila spletené vlasy tam. Její spontánní gesto ho překvapilo a usmál se na ni. Spokojená sama se sebou přijala Artušovo nabízené rámě a vrátila se s ním do hradu.

Uzlíková kouzla rychle vyprchala. Merlin je nepoužíval. Merlin je však nepotřeboval. Procházel časem zahalený do magie po stopách neznámé budoucnosti. Dokázal požádat slunce, aby změnilo barvu, nebo rozkázat stromům, aby se k němu připojily na snídani, a nepřekvapilo by ji, kdyby to pozvání přijaly.

Ginevra – skutečná Ginevra – nebyla čarodějka. Ginevra byla princezna vychovaná v království dostatečně vzdáleném na to, aby ji nikdo z místních nikdy neviděl. Poslední tři roky strávila v klášteře, kde se připravovala na manželství. A pak zemřela a zanechala po sebě prázdné místo. Merlin ho uviděl a vznesl na ně nárok.

Také pochopil, že nikdo Ginevru nezná a neví, kdo to je. Vymazal ji z paměti kláštera. Nešlo přitom o časově omezené nebo kontrolované kouzlo. Byla to divoká, temná a nebezpečná magie. Násilné kouzlo, které setřelo něčí život a dalo ho někomu jinému.

Nová Ginevra toužila, zoufale toužila šeptat si vlastní jméno, ale nemohla riskovat, že ho někdo uslyší. *Ginevra,* šeptala si místo toho a představovala si to jméno jako svoje šaty a plášť, jako svoji zbroj. Jakmile ale s Artušem vstoupili na hostinu, na svoje obavy zapomněla.

Konečně něco, co si mohla užít. V lesích přežívala s málem. S Merlinem jedli, co se jim příroda rozhodla dát. Občas měli bobule s oříšky. Jindy jim sokol upustil rybu přímo před prahem – jednou dokonce i přímo na její hlavu. Možná ho neměla škádlit. Sokoli byli strašně hrdí ptáci. Občas se ale příroda rozhodla, že by jí s Merlinem prospěli červi, kteří vylézali ze země za chýší. Merlinovi to nikdy nevadilo. Ona v tyto dny raději držela hladovku.

Hodovní tabule krále Artuše neskýtala ani červy, ani nevrlé sokoly. Byly tam pokrmy, jaké nikdy neviděla, a chtěla je okusit všechny.

Musela být opatrná a jíst střídmě. Skutečná Ginevra by byla na takové jídlo před klášterem zvyklá z otcova hradu. Jíst ale zároveň znamenalo nemluvit, čehož si cenila. Lady na tomhle konci stolu – povětšinou manželky rytířů, několik dam čekatelek a pár návštěvnic – před svou novou královnou odhodlaně klábosily a drbaly. Držely si uctivou vzdálenost, zatímco se snažily odhadnout, čím pro ně bude.

Nezáleželo na tom. Soustředila se jen na to, jak je vyhladovělá. První chod tvořilo maso. Mletá zvěřina ve vinné omáčce. Šťavnatá drůbež. Nic z toho s Merlinem nikdy nejedli. Ochutnala všechno. Dávala si pozor, aby se jídla nedotýkala rukama. Zvířata by k ní asi nepromluvila, ale nechtěla to riskovat.

Byl tu koláč plněný něčím, co nedokázala zařadit. „Úhoři," šeptla jí Brangien sedící po jejím boku. „Tak daleko na jihu je asi nemáte. Chováme je v bažinách. Celá pole úhořů. Živí úhoři

jsou jako z noční můry. Ale zapečení do koláče docela ujdou.“ Ukousla si.

Ginevra jejího příkladu následovala. Maso bylo tuhé, těsto nasáklé tukem. Mělo zvláštní chuť. Ostatní jídla jí chutnala víc. Kousek jí sklouzl z nože a ona ho rychle zachytila, aby jí nedopadl na šaty.

Tma. Voda. Klouzání a míhání a ovíjení se kolem tisíců sourozenců, tisíců druhů, hladoví, chňapající, chlad a voda, stále ta voda…

Pustila sousto, jako by ji popálilo. Už nikdy se úhoře nechtěla dotknout.

Jakmile vyčistili talíře, přinesli druhý chod, pro Ginevru známější. Umně servírované ovoce a džemy a oříšky. Dychtivě si nabrala několik kousků, načež ztuhla. Nikdo jiný si nic nebral. Všichni se jenom… dívali.

„Druhý chod,“ pošeptala jí Brangien, „je obvykle pro potěchu oka než jazyka. Ale jestli nebudeš všechny ty třešně jíst, tak prosím nějakou šoupni ke mně na talíř.“

Ginevru tahle nová ztřeštěná Brangien ohromila. Pak si všimla, kolik vína ubylo v jejím věru hlubokém poháru, a hned jí to dávalo větší smysl. Ginevra přehodila dvě třešně na Brangienin talíř. Minstrel hrál, zatímco jeho druzi zpívali, písně v sále soupeřily s obecným klábosením a rozjařeným rámusem. Ginevra si připadala neviditelná. Ne že by to nevítala.

Nosili další chody. Ginevra byla opatrnější a dávala si pozor na to, co dělají ženy kolem ní. Muži a ženy seděli u stolu odděleně. Artuše obklopovali jeho muži. Divoce se smáli, vyměňovali si historky a hodnotili kvalitu masa. Zjistila, že si přeje, aby se na ni podíval. Ač měla vedle sebe Brangien, někdy kolem šestého chodu se už začínala cítit opravdu osamělá. Uvízla v moři falše a mezi oslavujícími cizinci to cítila nejsilněji. Nic pro žádnou z těch žen

neznamenala. Jen pro Artuše byla něčím. Jenže on něco v Kamelotu znamenal pro všechny. Měla na něj jen malý nárok.

Ale přece se na ni někdo *díval*. Mordred zvedl pohár, aby jí připil, a ve světle svící se mu zaleskly oči. Na jeho přípitek neodpověděla.

„Na toho si dej pozor," pošeptala jí Brangien a přitom chroupala pražené ořechy, které jí Ginevra podala. „Je jako jed. Sir Tristan tvrdí, že by ho měl Artuš vykázat, ale Artuš je na to moc hodný."

„Sir Tristan?"

Brangien nenápadně ukázala na muže sedícího několik míst od Artuše. Černé vlasy si zastřihával stejně nakrátko jako Artuš, ale silně se mu kroutily. Jeho pokožka měla tmavě hnědý odstín a v obličeji byl hezký způsobem, který musela Ginevra chtě nechtě ocenit.

„Sir Tristan mě sem přivedl a zajistil mi místo na hradě." Brangien se usmála, ale ten úsměv tížil hluboký smutek, jehož původ Ginevra neznala. Proč by měl vůbec sir Tristan jako služebnou mladou ženu? Nemohli být spřízněni. Nebyli si vůbec podobní. „Jako většina Artušových rytířů ani on není z Kamelotu. Artuš se ho ujal, když byl vykázán. Ujal se nás obou."

„Proč ho vykázali?" Ginevřina nevinná otázka skrývala upřímný zájem – potřebovala informace o všech Artušových blízkých.

„Kvůli Isoldě." Brangien to jméno vyslovila jako modlitbu. Tentokrát úsměv ani nepředstírala. „Byla to moje paní. Zaslíbili ji strýci sira Tristana. Starému zhýralci." Brangien sevřela nůž pevněji.

„Sir Tristan ji miloval?"

Brangieniny oči se zalily slzami.

„Jsi v pořádku?" Ginevra k ní natáhla ruku, ale Brangien tu svou stáhla a otřela si víčka, potom se zářivě usmála.

„To šero tady. Slzí mi z něho oči. Musíš vyzkoušet pečené ovoce." Nabrala na Ginevřin talíř slívy, příliš velkou porci pro jednoho.

„Sir Tristan je dobrý člověk. Budeš ho mít ráda. Sir Bors to myslí dobře, ale je hrdý a snadno se rozlítí. Tu ruku mu zmrzačil jeho otec."

„Jak mu to jeho *otec* udělal?" Většinu Borsovy paže neviděla. Zranění či dokonce ztráta končetiny nebyly pro muže nic neobvyklého. Borsova ruka však byla zkroucená a šedá, a co čouhalo z rukávu, vypadalo spíš jako pokryté kůrou než kůží.

„Černokněžník." Brangien si strčila slívu do pusy. „Není to milý člověk. Myslím jeho otce. Ani sir Bors není milý, ale nevinnému by nikdy neublížil. A lesu se bránil s dravostí člověka se čtyřmi pažemi. Jako jeden z prvních volal po Merlinově vyhnanství." Brangien jí tu informaci vyklopila tak snadno, jako před nimi opadávalo pečené maso od kosti. Ginevra se snažila na to nijak nereagovat.

„Znala jsi ho? Merlina?"

„Byl pryč dřív, než jsem přijela. Tehdy prováděli čistky mezi lidmi, kteří praktikovali staré způsoby."

Ginevra chtěla vědět víc, ale Brangien ztlumila hlas a přesunula se k sestře sira Percivala, která se nikdy nevdala a vším závisela na bratrovi, k neskonalému žalu své švagrové. Jelikož Ginevra nikoho z nich neznala, nemělo pro ni vyprávění smysl a zaměřila pozornost na důležitější věci.

K Mordredovi, jemuž ostatní rytíři nedůvěřovali a který ji nepřestával sledovat. K Tristanovi, vykázanému a zamilovanému do strýcovy mladé ženy. K Borsovi, hlasitému a neomalenému, kterému kouzla zmrzačila ruku. Kolem nich bude muset být nejopatrnější. A kolem několika dalších rytířů, jejichž jména jí dělala potíže. A k dámám, jejichž jména si vlastně pamatovala: Percivalova manželka Blanchefleur a jeho sestra Dindrane vypadaly, že se agresivně snaží dostat k nejlepším odřezkům masa dřív než ostatní. Většina Artušových rytířů byli mladí muži. Sir Tristan,

sir Gawain a sir Mordred nebyli ženatí. Přítomné manželky ale byly nejméně o deset let starší než ona. Tolik zkušeností! Zmocnilo se jí zoufalství, ukousla si velké sousto. Přivítalo ji dno poháru. Toužila do něho zašeptat svoje jméno, bezpečně se schovat v jeho hlubinách.

Docela pozdě si uvědomila, že všichni stojí. Také se postavila a Artuš oslovil sál: „Ještě nikdy se žádnému králi nedostalo takového požehnání, že by měl přátele, jako mám já. Jste víc než moji přátelé. Jste moje rodina. My jsme Kamelot a dnešní noc mě naplňuje nadějí do budoucna."

„A nadějí na hezkou noc s nevěstou!"

Ginevra zrudla. Rytíř, který to řekl – sir Percival? –, měl také červené tváře, ne však studem, ale od vypitého vína. Muži se rozesmáli. Ženy přepjatě jeho poznámku ignorovaly. Kromě jeho sestry Dindrane, která se na Ginevru podívala s nelíčenou zlobou.

Brangien se k ní naklonila. „Dnes v noci nebudu daleko," šeptla jí.

Artuš obešel stůl a natáhl k ní ruku. Ginevra vložila svoji dlaň do jeho. Provolávání slávy a pískot je provázely z hodovního sálu i celou cestu do Artušovy komnaty. Zavřel za nimi dveře a uvěznil je tak uvnitř. Čekala tam na ně postel s nebesy a závěsy tlumícími zvuk. Místnost matně zářila ve světle svíček, všechno jemné a temné očekáváním.

Věděla, že je nezbytné, aby se stala královnou. Že jedině jako Artušova manželka se k němu dostane dost blízko na to, aby dělala, co musí. Ale… teď byla jeho manželka.

Tohle si nepromyslela.

„Takže, moje královno," otočil se k ní. „Kdo doopravdy jsi?"

KAPITOLA TŘETÍ

Artuš ukázal do míst, kde se v jeho kamenné komnatě dalo posadit.

Ginevra byla vděčná, že se dostanou dál od postele. „Neměl ses v té jeskyni ptát, jak mi máš říkat. Co kdyby nás Mordred slyšel?“

Artuš se zaklonil a protáhl se. „Mnoho mužů má pro manželku speciální přezdívku. Co kdybych ti říkal skutečným jménem jako symbol náklonnosti?“

Na okamžik ji vidina toho, že by svoje jméno slyšela z Artušových úst, lákala víc než kterákoli delikatesa na hostině. Možná by se tu potom cítila jako doma. Ale ne. Jestli měla být Ginevra, bude muset být Ginevra pořád. „Můžeš mi říkat ‚má královno‘. Nebo ‚nejmilovanější‘. Nebo ‚poklade nepředstavitelné hodnoty‘.“

Artuš se rozesmál. „Dobře tedy, mé slunce a měsíci. Pověz mi, jak se má tvůj otec? Schází mi.“

Ginevra si poposedla. Bylo jí nepříjemné myslet na Merlina jako na svého otce a stejně nepohodlně se jí i sedělo. Otcovství se k Merlinovi hodilo ještě míň než tohle sedátko k sezení, bylo totiž navržené pro mnohem vyššího člověka. „Jak by se měl? Polovina našich rozhovorů končí tak, že jsem ještě zmatenější než na začátku. Ale jsem si jistá, že ti posílá přání všeho nejlepšího.“

„Poslal mi svoji nejlepší žačku a to jediné, co má, což je ještě lepší než přání všeho nejlepšího.“